

Warszawa, dnia 6 maja 2004 r.

KANCELARIA SENATU
BIURO LEGISLACYJNE

Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach

Uchwalona przez Sejm w dniu 20 kwietnia 2004 r. ustawa o zmianie ustawy – Prawo o miarach zmierza przede wszystkim do usunięcia z ustawy luk i wątpliwości interpretacyjnych, które pojawiły się w czasie jej stosowania oraz wyrównuje proporcje między materią regulowaną w ustawie oraz przekazaną do unormowania w drodze aktów wykonawczych.

Zbyt szeroki zakres regulacji delegowanej do rozporządzeń oraz nieprawidłowo sformułowane przepisy upoważniające powodowały zarzuty co do zgodności ustawy z Konstytucją. Przedłożona nowelizacja dostosowuje ponadto prawo polskie do prawodawstwa wspólnotowego, rozszerzając przepisy dotyczące ogólnych zasad i warunków prawnej kontroli metrologicznej, wprowadzając możliwość wydania zakazu wprowadzenia przyrządów pomiarowych do obrotu i użytkowania oraz określając zasady wzorcowania zbiorników statków. W celu usunięcia stanu niezgodności ustawy z Rozporządzeniem Rady 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r., dotychczasowe upoważnienia do wykonywania napraw lub instalacji określonych przyrządów pomiarowych zastąpione zostaną instytucją zezwolenia na prowadzenie działalności w tym zakresie.

Uwagi szczegółowe

1. Zgodnie z art. 8f ust. 2 pkt 2 (art. 1 pkt 7 nowelizacji) badanie typu przyrządu pomiarowego może być ograniczone do analizy przedłożonych dokumentów, jeżeli wnioskodawca przedstawił protokoły z wynikami badań, przeprowadzonych przez kompetentne instytucje metrologiczne lub laboratoria, wykazującymi, że typ przyrządu pomiarowego spełnia wymagania. Z treści ustawy nie wynika, według jakich kryteriów należy oceniać kompetencje instytucji metrologicznych lub laboratoriów. Należy rozważyć, czy ich wykaz nie powinien być ustalany przez właściwego ministra w rozporządzeniu wydawanym na podstawie ustawy.

2. Podobna do powyższej uwaga dotyczy art. 8m ust. 3 pkt 2 (art. 1 pkt 7 nowelizacji) stanowiącego, że podczas legalizacji jednostkowej sprawdzenie obejmuje jedynie analizę dokumentów, jeżeli wnioskodawca przedstawił protokoły z wynikami badań przeprowadzonych przez właściwe instytucje metrologiczne lub upoważnione laboratoria, wykazującymi, że przyrząd pomiarowy spełnia wymagania. Nie wiadomo o jaką właściwość instytucji metrologicznych chodzi ani kto miałby upoważniać laboratoria do prowadzenia badań. Należy ponadto rozważyć, czy terminologia stosowana w art. 8f ust. 2 pkt 2 oraz art. 8m ust. 3 pkt 2 nie powinna zostać ujednolicona.

3. W myśl art. 16 f (art. 1 pkt 14), Prezes cofa zezwolenie na wykonywanie działalności w zakresie instalacji lub napraw oraz sprawdzania przyrządów pomiarowych m.in. jeżeli podjęto decyzję o likwidacji lub ogłoszono upadłość przedsiębiorcy. Z takiego brzmienia przepisu nie wiadomo, czy ustawodawca miał na myśli likwidację, o której mowa w Rozdziale 5 ustawy – Kodeks spółek handlowych czy też chodzi o zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej zakresie instalacji lub napraw oraz sprawdzania przyrządów pomiarowych. Należy zaznaczyć, że instytucja likwidacji z Kodeksu spółek handlowych stosowana jest do spółek prawa handlowego, a nie do wszystkich przedsiębiorców a ponadto nie ma ona formy decyzji.

4. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy (art. 1 pkt 19 nowelizacji), czynności urzędowe wykonywane przez organy administracji miar i podległe im urzędy podlegają opłacie. W art. 24 w ust. 2 określono katalog czynności, za które pobiera się opłaty, a w ust. 3 wskazano, że stanowią one dochód budżetu państwa. W dotychczasowym stanie prawnym wysokość opłat określał minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia. Nie było to rozwiązanie doskonałe, ponieważ kwestie związane z nakładaniem na obywateli obciążeń finansowych powinna regulować ustawa, zastrzeżenia budziła również sama delegacja do wydania aktu wykonawczego. System wprowadzany nin. nowelizacją wydaje się jednak wewnętrznie sprzeczny. Zgodnie z art. 24a ust. 1 wysokość należnych opłat, o których mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1, 3 i 8-11, ustala organ administracji miar w drodze decyzji, natomiast w myśl art. 24 ust. 2 wysokość należnych opłat, o których mowa w art. 24 ust. 2 pkt 2 i 4-7, ustala we własnym zakresie wnioskodawca na podstawie obowiązujących stawek. Dodatkowo, stosownie do treści art. 24a ust. 4, minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i

tryb pobierania opłat, o których mowa w art. 24. Ponieważ wysokość opłat ma określać odpowiednio organ administracji miar albo wnioskodawca, zbędne oraz wprowadzające w błąd jest delegowanie tej materii do aktu wykonawczego. Wydaje się, że w rozporządzeniu należy określić jedynie obowiązujące stawki godzinowe za czas pracy pracowników administracji miar a wysokość opłat zostanie obliczona na ich podstawie przez organ administracji miar lub wnioskodawcę.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 20, w art. 24a w ust. 4 wyrazy "wysokość i tryb pobierania opłat" zastępuje się wyrazami "wysokość stawek godzinowych za czas pracy pracowników administracji miar oraz tryb pobierania opłat".

5. Art. 6 ustawy stanowi, że przepis art. 21a, upoważniający Prezesa Głównego Urzędu Miar do wydawania decyzji zakazujących wprowadzenia do obrotu lub użytkowania przyrządów pomiarowych wykonanych zgodnie z zatwierdzonym typem, posiadających jednak wady utrudniające ich zamierzone użytkowanie, stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej. W zamierzeniu Projektodawcy i przy założeniu, że przedmiotowa nowelizacja wejdzie w życie przed dniem przystąpienia Polski do Wspólnoty, art. 6 miał na celu, aby przepis art. 21a był stosowany dopiero z dniem akcesji. Ponieważ Polska stała się członkiem Unii Europejskiej przed wejściem ustawy w życie, skutek art. 6 będzie odwrotny od zamierzonego przez ustawodawcę. Okaże się bowiem, że art. 21a będzie stosowany z mocą wsteczną. Zważywszy na treść tego przepisu, ustanawiającego dodatkowe restrykcje dla podmiotów wprowadzających do obrotu przyrządy pomiarowe, nadanie mu mocy wstecznej może się spotkać z zarzutem naruszenia wynikającej z art. 2 Konstytucji RP zasady nieretroaktywności.

Propozycja poprawki:

- skreśla się art.6.